

DP-024-106/24766/13/GW

Warszawa, dnia 01 LIP. 2013

Pani

mgr inż. Hanna Jastrzębska

Zastępca Dyrektora

Departamentu Inspekcji i Orzecznictwa

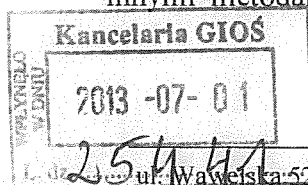
Stanowisko Pani Dyrektora

Odpowiadając na Pani pismo z dnia 13 maja 2013 r., (znak: DliO/071/122/2013/aj), dotyczące interpretacji art. 10 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach (Dz. U. Nr 28, poz. 145) oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy decyzje dotyczące unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów wygasły po 12 miesiącach od dnia wejścia w życie przepisów ww. ustawy z mocy prawa, zajmuję następujące stanowisko w sprawie:

I. Utrata mocy obowiązującej decyzji w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów z mocy prawa

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw posiadacz odpadów, który przed dniem wejścia w życie ustawy prowadził działalność w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów, jest obowiązany dostosować warunki techniczne prowadzenia działalności do przepisów ustawy oraz uzyskać niezbędne decyzje w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Stosownie do art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw zezwolenia, pozwolenia lub decyzje zatwierdzające program gospodarki odpadami niebezpiecznymi w zakresie dotyczącym unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów zachowują moc na czas, na jaki zostały wydane, jednak nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Decyzje administracyjne, które mogły regulować prowadzenie działalności w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów w dniu wejścia w życie art. 10

ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw to:

- decyzja zatwierdzająca program gospodarki odpadami niebezpiecznymi wydawana na podstawie art. 31 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach;
- pozwolenie zintegrowane wydawane na podstawie ustawy – Prawo ochrony środowiska;
- pozwolenie na wytwarzanie odpadów wydawane na podstawie z ustawy – Prawo ochrony Środowiska w związku art. 31 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach;
- zezwolenie na odzysk lub unieszkodliwianie odpadów wydawane na podstawie art. 27 ustawy dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach.

Z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw wynika, że zezwolenia, pozwolenia lub decyzje zatwierdzające program gospodarki odpadami niebezpiecznymi w zakresie dotyczącym unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów zachowują moc na czas, na jaki zostały wydane, jednak nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Przyjąć więc należy, że wszelkie decyzje, które przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. regulowały unieszkodliwianie zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów zachowały moc jedynie na czas, na jaki zostały wydane, jednak nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. Po tym terminie decyzje te nie mogą być podstawą prowadzenia działalności w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów. Stały się one bezprzedmiotowe i nie zezwalają na prowadzenie działalności określonej w tych decyzjach wraz z upływem terminu wskazanego w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw.

Ustawa z dnia 22 stycznia 2010 r. w art. 10 ust. 1 i 2 dawała więc posiadaczowi odpadów, który przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. prowadził działalność w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów dwanaście miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. na dostosowanie warunków technicznych prowadzenia działalności do przepisów ustawy oraz uzyskania niezbędnych decyzji w tym zakresie, pod rygorem utraty moc przez te decyzje administracyjne. Wygaśnięcie decyzji w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów nastąpiło z mocy prawa po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw, gdyż żaden przepis nie wiązał tego skutku w wydaniem konstytutywnej decyzji administracyjnej w tej sprawie. Jak wskazano powyżej po tym terminie decyzje te nie mogą stanowić podstawy prowadzenia działalności w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych

odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów.

II. Wygaśnięcie pozwolenia zintegrowanego oraz pozwolenia na wytwarzanie odpadów w związku utratą mocy obowiązującej decyzji w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów

Zgodnie z art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska pozwolenie wygasa:

- 1) po upływie czasu, na jaki zostało wydane;
- 2) jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację w rozumieniu ustawy, z zastrzeżeniem art. 190 ust. 1-3, lub z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe;
- 3) na wniosek prowadzącego instalację;
- 4) jeżeli prowadzący instalację nie rozpoczął działalności objętej pozwoleniem w terminie dwóch lat od dnia, w którym pozwolenie stało się ostateczne;
- 5) jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata;
- 6) w przypadku, o którym mowa w art. 229 ust. 4;
- 7) w przypadku wstrzymania użytkowania składowiska na czas dłuższy niż rok;
- 8) w przypadku wstrzymania termicznego przekształcania odpadów na czas dłuższy niż rok.

Z przepisu tego wynika, że pozwolenie wygasa m.in., gdy z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe. Zdarzenie wskazane w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw należy uznać za szczególnie przypadek wystąpienia zdarzenia, które czyni pozwolenie bezprzedmiotowym. Skutek ten następuje z mocy samego prawa, w momencie wystąpienia zdarzenia wymienionego w art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Choć pozwolenie istnieje jako dokument, i nawet wydanie decyzji stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia nie zmienia tego faktu, to pozwolenie jako czynność konwencjonalna właściwego organu, uprawniająca do korzystania ze środowiska w sposób w nim wskazany, przestaje obowiązywać w związku ze zdarzeniami wskazanymi w art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Nie można więc przyjąć, że po wystąpieniu zdarzeń wskazanych w art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska pozwolenie to nadal wywołuje skutki prawne, gdyż sprzeczne byłoby to z dyspozycją art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska, z którego wyraźnie wynika, iż pozwolenie wygasa. Podmiot posiadający dokument będący pozwoleniem, które wygasło powinien być w sensie prawnym traktowany jako podmiot, który nie ma już wymaganego pozwolenia albo nie ma go w tej części, w której pozwolenie wygasło (zob. podobnie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 5 grudnia 2007 r., sygn. II SA/Bd 649/07, oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 20 maja 2010 r., sygn. II SA/Gd 219/10).

III. Obowiązek stwierdzenia faktu wygaśnięcia pozwolenia zintegrowanego oraz pozwolenia na wytwarzanie odpadów w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów

Zgodnie z art. 193 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska organ właściwy do wydania pozwolenia stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie pozwolenia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Zgodnie z art. 193 ust. 4 ustawy – Prawo ochrony środowiska decyzje stwierdzające wygaśnięcie pozwolenia nie wydaje się, jeżeli prowadzący instalację uzyska nowe pozwolenie. Stosownie do art. 199 ustawy – Prawo ochrony środowiska postępowanie w przedmiocie wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wszczyna się z urzędu albo na wniosek prowadzącego instalację lub zainteresowanego jej nabyciem.

Właściwy organ ma zatem obowiązek stwierdzenia faktu, który wystąpił z mocy prawa w ściśle określonym momencie. Sentencja takiej decyzji powinna określać dokładny dzień, w którym pozwolenie wygasło. Oczywistym jest, że dniem tym nie może być inny dzień niż wynikający z dyspozycji art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska, a więc koniec dnia, w którym pozwolenie wygasło w związku wydarzeniem wskazanym w art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Określenie innego dnia jako terminu wygaśnięcia pozwolenia niż wynikający z art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska doprowadziłoby organ do wydania decyzji rażąco sprzecznej z prawem (z art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska). Stosownie do art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowiłoby to podstawę do stwierdzenia nieważności takiej decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa. W tym kontekście nie może budzić żadnych wątpliwości, że decyzja w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia pozwolenia, z powodu wystąpienia zdarzenia określonego w art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska, może mieć wyłącznie charakter stwierdzenia pewnego faktu, który nastąpił z mocy prawa, a więc decyzji deklaratywnej. Z chwilą wystąpienia zdarzenia wymienionego w art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska strona nie ma już decyzji administracyjnej, na podstawie której może korzystać ze środowiska. Faktu tego nie zmienia obowiązek właściwego organu wskazania dokładnej daty wygaśnięcia tej decyzji (zob. podobnie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 5 grudnia 2007 r., sygn. II SA/Bd 649/07).

Podzielić należy również stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku zawarte w wyroku z dnia 20 maja 2010 r., sygn. II SA/Gd 219/10, a dotyczące analogicznej sytuacji wygaśnięcia z mocy prawa pozwolenia wodnoprawnego, z którego wynika, że pozwolenie wodnoprawne wygasa z mocy prawa w określonym terminie, a wydanie decyzji w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego na podstawie art. 138 ustawy – Prawo wodne jest jedynym sposobem wykazania tego faktu. Okoliczność ta świadczy o deklaracyjnym charakterze decyzji w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia. Decyzje administracyjne mogą mieć charakter deklaracyjny potwierdzający

jedynie istnienie lub nieistnienie pewnych praw lub obowiązków. Nadto wskazać należy, iż w konkretnych przypadkach istnieć mogą wątpliwości co do daty wygaśnięcia pozwolenia na skutek upływu czasu lub wątpliwości odnośnie przyczyny jego wygaśnięcia w przypadku jednoczesnego zaistnienia kilku przesłanek wymienionych w art. 135 pkt 1-3 ustawy – Prawo wodne, które winny znaleźć wyjaśnienie w decyzji stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia.

Celem więc wydania decyzji stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia wydawanej na podstawie art. 193 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska jest zapewnienie bezpieczeństwa obrotu prawnego poprzez jednoznaczne wskazanie dnia, w którym pozwolenie wygasło z mocy prawa.

Odróżnia to w sposób zasadniczy decyzję w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia pozwolenia od decyzji wydawanych na podstawie art. 194-196 ustawy – Prawo ochrony środowiska, które stanowią podstawę cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia. Decyzje wydane na podstawie tych ostatnich podstaw prawnych będą miały charakter konstytutywny, gdyż to dopiero wydanie tych decyzji stworzy określone prawa i obowiązki stron postępowania administracyjnego w postaci cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia. Artykuły 194-196 ustawy – Prawo ochrony środowiska wskazują w odróżnieniu od artykułu 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska jedynie podstawy, które mogą spowodować cofnięcie lub ograniczenie przez właściwy organ pozwolenia. Dopóki decyzja w sprawie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia nie stanie się ostateczna, pozwolenie takie nie wygasa. Tylko zatem decyzje wydane na podstawie art. 194-196 ustawy – Prawo ochrony środowiska mają charakter decyzji konstytutywnych, gdyż to dopiero one tworzą nowy rodzaj stosunku administracyjnego. Decyzja wydana na podstawie art. 194 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska stwierdza jedynie brak istnienia stosunku administracyjnego, który to zdarzenie zaistniało z mocy prawa w ściśle określonym terminie przed wydaniem decyzji.

Należy wszakże zauważyć, że wygaśnięcie pozwolenia na podstawie art. 193 ust. 1 – Prawo ochrony środowiska, choć następuje z mocy prawa w ściśle określonym terminie, może być określone jedynie w szczególnym postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 193 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska przez właściwy organ. Jak słusznie zwrócił uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 maja 2010 r., sygn. II SA/Gd 219/10, w konkretnych przypadkach mogą powstać wątpliwości co do terminu wygaśnięcia pozwolenia. Biorąc pod uwagę ten fakt, należy przyjąć, że do czasu wydania decyzji w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia pozwolenia przez właściwy organ inne organy administracji publicznej, które prowadzą postępowanie, gdzie zagadaniem wstępnym jest wygaśnięcie pozwolenia powinny rozważyć zawieszenie postępowania administracyjnego na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 kpa, gdyż rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ. Nie zmienia to jednak faktu, że po wydaniu decyzji na podstawie art. 193 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska decyzja ta będzie miała skutek wsteczny od dnia wygaśnięcia pozwolenia, a nie od dnia wydania decyzji na podstawie art. 193 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Należy też zauważyć, iż zgodnie z art. 100 § 2 kpa jeżeli zawieszenie postępowania z przyczyny określonej w art. 97 § 1 pkt 4 kpa mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważną szkodę dla interesu społecznego, organ administracji publicznej załatwi sprawę, rozstrzygając zagadnienie wstępne we własnym zakresie. W takim wypadku zagadnienie czy pozwolenie wygasło z mocy prawa na podstawie art. 193 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska powinno być rozstrzygnięte przez organ prowadzący postępowanie, gdzie zagadaniem wstępnym jest wygaśnięcie pozwolenia.

IV. Bezprzedmiotowość decyzji zatwierdzającej program gospodarki odpadami niebezpiecznymi oraz zezwolenia na odzysk lub unieszkodliwianie odpadów w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów w związku z utratą przez nie mocy

W przypadku decyzji zatwierdzającej program gospodarki odpadami niebezpiecznymi oraz zezwolenia na odzysk lub unieszkodliwianie odpadów ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach nie przewidywała obowiązku stwierdzenia wygaśnięcia tych decyzji przez właściwy organ. Należy jednak zauważyć, że zgodnie z art. 162 § 1 pkt 1 kpa organ administracji publicznej, który wydał decyzję w pierwszej instancji, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli decyzja stała się bezprzedmiotowa, a stwierdzenie wygaśnięcia takiej decyzji nakazuje przepis prawa albo, gdy leży to w interesie społecznym lub w interesie strony.

Zagadnienie bezprzedmiotowości decyzji wiąże się z istnieniem stosunku administracyjnoprawnego, a więc z istnieniem jego przedmiotu, podmiotów oraz obowiązków i uprawnień stron. Bezprzedmiotowość wynika z „ustania prawnego bytu elementu stosunku materialnoprawnego nawiązanego na podstawie decyzji administracyjnej z powodu utraty bytu prawnego przez jego podmiot, zniszczenia lub przekształcenia rzeczy, rezygnacji z uprawnień przez stronę, zmiany stanu faktycznego uniemożliwiającego wykonywanie decyzji czy też zmiany w stanie prawnym, o ile powoduje on taki skutek” (J. Borkowski (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks...*, s. 765). „Powstanie po wydaniu decyzji sytuacji czy układu stosunków społecznych odbiegających od czynników indywidualizujących dany stosunek prawny, ukształtowany lub ustalony w decyzji, kładzie kres istnieniu tego stosunku i musi oddziaływać na obowiązywanie decyzji, która jest wyrazem tych stosunków” (T. Woś, *Stwierdzenie...*, s. 51). „Decyzja administracyjna wiąże *rebus sic stantibus*, co powoduje, że kiedy powstaną nowe przesłanki faktyczne, które czynią poprzednią decyzję nieodpowiadającą rzeczywistości, przestaje istnieć stosunek prawny w postaci skonkretyzowanej w tej decyzji i sama decyzja staje się bezprzedmiotowa wraz ze zmianą tych okoliczności, na których uregulowanie była skierowana” (tamże, s. 51). Bezprzedmiotowość decyzji oznacza jej nierealność z punktu widzenia możliwości osiągnięcia celu i zaistnieje wówczas, gdy przestanie istnieć bądź przedmiot rozstrzygnięcia (prawo i obowiązek stron), bądź podmiot, którego to rozstrzygnięcie dotyczyło. Rozpoznając

kwestię bezprzedmiotowości wydanej uprzednio decyzji organ musi mieć na względzie, iż decyzja ta skierowana jest na wywołanie konkretnych i indywidualnie oznaczonych skutków. Decyzja staje się bezprzedmiotową w sytuacji, gdy skoncentrowany w decyzji skutek nie może być osiągnięty z przyczyn podmiotowych lub przedmiotowych. Niewątpliwym jest, że decyzja, która utraciła moc w świetle ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw staje się bezprzedmiotowa.

Na gruncie art. 162 § 1 pkt 1 kpa powszechne jest zaś przekonanie, że decyzja stwierdzająca wygaśnięcie innej decyzji ma charakter aktu deklaratoryjnego, jako że wywołuje skutki prawne *ex tunc*, czyli wstecz, od dnia, w którym powstały przesłanki wygaśnięcia decyzji (T. Woś, *Stwierdzenie wygaśnięcia decyzji...*, s. 50). Charakterystyczny w tym względzie jest wyrok NSA z dnia 20 lutego 2001 r. (II SA 480/00, LEX nr 51221). „Analiza przepisu art. 18 ust. 8 ustawy z 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi prowadzi do wniosku, że wymienione w nim sytuacje, które powodują wygaśnięcie zezwolenia, mają charakter zdarzeń, które następują w ściśle określonym czasie. Z tymi zdarzeniami został powiązany skutek w postaci wygaśnięcia zezwolenia, a wobec tego należy przyjąć, że gdy określone zdarzenie nastąpi, powstaje skutek w postaci wygaśnięcia zezwolenia. W przypadku, o którym mowa w art. 18 ust. 8 pkt 2 ustawy, „upływu terminu ważności zezwolenia”, oznacza to, że wygaśnięcie zezwolenia następuje w dniu, w którym upłynął termin jego ważności. W tym przypadku wygaśnięcie zezwolenia stanowi ten skutek materialnoprawny określonego zdarzenia, który powoduje wygaśnięcie stosunku administracyjno-prawnego obejmującego konkretne uprawnienie w niniejszej sprawie, uprawnienie do sprzedaży napojów alkoholowych. Utrata mocy obowiązującej decyzji powoduje, że nie może być ona przedmiotem obrotu prawnego, w tym także zmieniona lub uchylona w trybie art. 155 k.p.a.”.

W przypadku decyzji zatwierdzającej program gospodarki odpadami niebezpiecznymi oraz zezwolenia na odzysk lub unieszkodliwianie odpadów w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów na podstawie art. 162 kpa organ administracji publicznej, który wydał decyzję w pierwszej instancji, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli decyzja stała się bezprzedmiotowa, gdy leży to w interesie społecznym lub w interesie strony. Decyzja taka jednak ma charakter deklaracyjny, gdyż wygaśnięcie decyzji zatwierdzającej program gospodarki odpadami niebezpiecznymi oraz zezwolenia na odzysk lub unieszkodliwianie odpadów w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów nastąpiło z mocy prawa 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw.

Należy też przyjąć, iż w związku z faktem, iż w przypadku powyższych decyzji nie ma obowiązku stwierdzania wygaśnięcia tych decyzji przez właściwy organ, każdy organ, który prowadzi postępowanie administracyjne, w którym faktem istotnym jest czy dany podmiot ma decyzje w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych

i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów może rozstrzygnąć to zagadnienie w ramach własnych kompetencji. Takim postępowaniem jest między innymi postępowanie prowadzone na podstawie art. 194 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

L. 9.25 wyrazu 1020000000

